

CBBSS INFOLETTER ON OIL AND GAS E&P

Съдържание

1. Мениджър: Ще подрепим ли Северен поток-2?
2. ОПЕК Месечен доклад за петролния пазар - ноември 2015
3. Министър Lakkotrypis очаква решението на TOTAL, относно неговото участие в ИИЗ на Кипър
4. МАЕ: Иракският петрол изпреварва Саудитска Арабия в Европа, ОПЕК води гневни битки
5. „Турски поток“ е на дневен ред да падне жертва на конфронтацията Путин-Ердоган
6. Какво можем да очакваме от иранския петролен договор? Експертите преценяват
7. Доклад: Турция е съгласна на сделка за внос на LNG от Катар
8. Отключна врата? Специален поглед към един разделен щат
9. Дипломатия на освобождението

Newsletter Content

1. Manager: We will support the North Stream-2? by Ilian Vassilev
2. OPEC Monthly Oil Market Report – November 2015
3. Lakkotrypis awaits TOTAL'S decision on its involvement in Cyprus' EEZ
4. Iraq oil overtakes Saudi in Europe as OPEC battles rage on – IEA
5. Turkish stream set to fall victim to Putin-Erdogan confrontation
6. What can we expect of the Iranian petroleum contract? Experts weigh in
7. Report: Turkey agrees LNG import deal with Qatar
8. Unlock the gate? A special look at a divided state
9. Дипломатия освобождения

Мениджър: Ще подрепим ли Северен поток-2?

*Илиян Василев- Managing Partner
Innovative Energy Solutions Ltd.*

По предварителни данни, на 18 декември т.г. се очаква България да се разграничи от усилията на страните от ЦИЕ, които подписаха протестното писмо срещу Северен поток-2 и да го подкрепи.

Планът е, вместо да се включим към общата позиция, да представим собствен проект за мини-Южен поток, върху който да стъпи мечтата „Балкан“ хъб. Не мислете, че това се прави по заръка на „Газпром“. Напротив – руският газов монопол не може да си позволи, нито пък има каквото и да е желание да продължи да изпробва "потоци" по Южния коридор. Особено при тези цени, при изключително тежкото си финансово състояние, очакванията през следващата година ход за премахване на монопола на компанията за търговия в Европа, продължаващото разследване за злоупотреба с монополно положение. Това накара компанията рязко да ограничи новите си планове, в това число да излезне от собственост в дъщерни дружества, като Овергаз. Реакцията на новата българска активност в Москва е свръхсдържана, а посланието хладно – получите зелена светлина от Брюксел, пък тогава ще говорим. Затова проектът Южен поток се префасонира – за да се загуби генетичната връзка с Южен

поток. В същност, до този момент реалните действия от българска страна по родния хъб са изцяло и само свързани с нови маршрути за руски газ - или версии на Южен поток, или транзит през Турски поток от юг.

Нека да сравним плановете на Булгартрансгаз по руското направление и плановете за диверсификация с неруски газ.

По руското направление разчетите са за над 42 милиарда кубически метра морски газопровод - версия на Южен, които трябва да излязат южно от Варна. След това тотално лишения от друга логика, освен да обслужва руските газови потоци, газопровод Варна-Оряхово, както и двата лупинга при наличната към момента информация – всичко на умопомрачителната сума от над 3 милиарда евро, без достоверен разчет за приходи и пазарна осъществимост. Това е диверсификация и енергийна сигурност "по руски".

Сега да видим какво се предвижда **по направлението извън руския газ**. Към момента имаме планове за навлизане в България на неруски газ - този от Шах Дениз – 2, само 1 милиард кубически метра по договора на Булгаргаз, който ще се транзитира по интерконектора Гърция-България. Цяло постижение е, че изобщо имаме окончателно инвестиционно решение, макар, че елементът "окончателно" е условен – инвестицията ще зависи от резултатите на маркет теста.

Сравнението очевидно и като усилие, и като инвестиционни намерения, и като мащаб е в полза на проектите с руски природен газ.

Ще кажете - да, но хъбът ще разчита на местен добив. Но фактите са упорито нещо. Вероятността да обслужваме собствен добив от Черно море е безспорно светъл лъч надежда, но за съжаление с такава висока степен на риск и неясна вероятност, че никой нормален предприемач няма да го включи в бъдещи газови баланси, поне докато проектите не минат фаза търговско откритие. Ако изобщо се стигне до подобна фаза и нещо се открие и това компаниите, които ще сондират в блок „Хан Аспарух“ непрестанно повтарят. Имаме нужда от подкрепа, но не и прекомерни очаквания. Ако стане, в оптимистичния случай, няма да бъде по-рано от 6-7 години – хоризонт, до който и мини Южен поток и хъбът трябва да бъдат построени – тоест руската версия на диверсификацията при всички случаи ще бъде реализирана.

На мен ми е трудно да преценя като окуражителна, ако съм една от местните добиващи компании, новината, че на сто километра южно от района, в който ще добивам, излизат над четиридесет милиарда кубически метра природен газ на основен конкурент. При този свит пазар и неясни перспективи за търсене.

В същност твърде малко от това, което сега се представя като радикална промяна и порив към независимост в сферата на природния газ, е съпроводено с финансови разчети и представлява оптимална защита на българския национален интерес. Един от водещите мотиви на управляващите българските енергийни дружества да задържат текущото състояние и ключов аргумент против отварянето на транзитната ни система за алтернативен пренос, е публично изтъкваното опасение, че можем да се лишим от изгодните договори за

транзит с Газпромекспорт, главно заради клаузата - "транзитирай или плати".

Истината е, че това не може да бъде по-далеч от истината. Веднъж, защото тарифите за пренос на руски газ са толкова приятелски - в цяла Европа няма по-ниски от тях. Скоро могат да придобият елемент на нерегламентирана държавна помощ. Разликата между това, което искаме от Газпромекспорт и това, което например предлагаме на желаещите да транзитират газ по новия интерконектор Гърция-България, се измерва в пъти.

Ако сега транзитираме реално около 15 милиарда кубически метра газ, като приходите ни от транзит са малко под 100 милиона долара, то същите приходи при съобразени с регионалния пазар цени на преноса бихме получили, ако транзитирахме под 5 милиарда кубически метра. Това е капацитетът само на интерконектора с Гърция. А ако добавим и другите интерконектори, и реверсивните връзки с Гърция, Турция и Румъния, то заключението не може да бъде друго, освен това, че всяко задържане на отварянето на българската преносна мрежа за природен газ към различни компании – търговци, ни лишава от стотици милиони долари нови приходи, над онези които сега получаваме по договорите с Газпромекспорт. А най-лошото е, че фрагментираме пазара на транспортни услуги на природен газ с ясно изразени фаворити и привилегировани.

За това да помислим още веднъж.

ОПЕК Месечен доклад за петролния пазар - ноември 2015

12 November 2015, opec.org

Движение на цената на суровия петрол

Референтната кошницата на ОПЕК засече трети пореден месец, през октомври, средно ниво на фючърсите 45,02 \$ /б. Фючърсите на суровия петрол се увеличиха с по-бързи темпове, ICE Brent се увеличава със 75 ¢ до \$ 49.29 /б и Nymex WTI набира 82 ¢, за да стигне при \$ 46.29/б. Спекулативно нетната дължина тръгна надолу, като късите позиции се увеличиха. Разпространението на сорта Brent-WTI през октомври се сви до средно, близо до \$ 3/б. Данните са от месечния доклад на ОПЕК -Oil Market, за ноември 2015г.

Световната икономика

Световният икономически растеж остава скромно - 3.1% през 2015 г., главно в резултат на продължаващото забавяне в нововъзникващите и развиващите се икономики, както и нисък растеж за САЩ през третото тримесечие, като се очаква световният икономически растеж да се подобри до 3,4% през 2016 г. Растежът на САЩ беше ревизиран до 2,4% през 2015 г. и 2.5% през 2016 г., а общият ръст на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие /ОИСР/ се запазва на 2,0% за 2015 г. и 2,1% за 2016 г. Данните за Китай и Индия остават непроменени съответно на 6,8% и 6,4%, а 7,4% и 7,6%.

Търсене на петрол

Световното търсене на петрол през 2015 г. се очакваше да нараства с 1.50 mb/ден до средно 92.86 mb/ден, и без промяна спрямо предишния доклад. През 2016 г. растежът на световното търсене на петрол се оценява да достигне 1.25 mb/ден, в съответствие с оценката от предходния месец, да е средно 94.14 mb/ден.

Доставки на петрол

Доставките на петрол през 2015 г. от страните не-членки на ОПЕК се оценяват на средно 57.24 mb/ден, което е увеличение от 0,72 mb/ден, и без промяна спрямо оценката за предходния месец. Прогнозата за 2016 г. за доставките на петрол от страните не-членки на ОПЕК остава непроменена, и показва свиване на 0.13 mb/ден до средно 57.11 mb/ден. Износът на втечен природен газ от страните на ОПЕК през 2016 г. се очаква да се увеличи с 0.17 mb/ден до средно 6.18 mb/ден. През октомври добивът на петрол на ОПЕК, според вторични източници, спадна с 256 хиляди барела(mb)/ден до средно 31.38 mb/ден.

Продуктовите пазари и операции за рафиниране

Въпреки пика на сезона за ремонти през октомври, излизане извън линията за капацитет с повече от 8 mb/ден в света, нефтопреработвателни маржове са паднали в целия свят поради високите запаси и очакванията за мека зима. Продуктовите пазари в Атлантическия басейн продължиха да отслабват, дори и с усиленото търсене на бензин в САЩ, притиснати от свръхпредлагане. Азиатските маржове загубиха инерция, заради стесняване на крех

спредовете¹ за бензин и газьол, които надделяват над положителните моменти при суровия петрол и мазута.

Пазар на танкери

Общо подобрение се наблюдава при пазара на мръсни танкери, на гърба на силното търсене на тонаж и закъсненията в доставките, наблюдавани в няколко пристанища. Като цяло, цените за превоз са нараснали с 19%, спрямо предходния месец. Цените на чисти танкери за превоз на товари сочат надолу като на Изток и на Запад от Суецкия канал търсенето на чисти танкери е ограничено. Курсовете и натовареността на танкерите при ОПЕК показват по-високи стойности, отколкото преди месец, а са намалели във всички наблюдавани и

отчитани области, освен в европейските пристанища.

Движения при запасите

Търговските петролните запаси на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие остават почти без промяна през септември и остават при 2,942 mb. На това ниво, материалните запаси са били около 210 mb по-високи от последното петгодишно средно равнище, със суров петрол и продукти, показващи излишъци съответно от около 170 mb и 40 mb. От гледна точка на защита при търговия „дни напред“, търговските запаси от ОИСР възлизат на 63,0 дни през септември, т.е. около 4,5 дни над средния петгодишен запас.

¹ Крек спред (crack spread) е термин, използван в петролната индустрия и търговията с фючърси. Представлява разлика в цената на суровия петрол и петролните продукти, получени от него. С други думи, това е възвръщаемостта, която рафинерията може да очаква от преработката на суровия петрол. На фючърсните пазари, под крек спред се разбира специфичен вид търговия, при която се реализират едновременно купуване и продаване на суров петрол, и един или повече производни продукти (обикновено бензин и гориво за отопление/мазут). Петролните рафинерии могат да търгуват крек спред, за да хеджират ценовия риск, на който са изложени операциите им, докато спекулантите се опитват да извлекат полза от промените в ценовата разликата между петрола и бензина. Крек спредът отразява потенциалните печалби, които петролната рафинерия може да реализира, ако преработи суровия петрол до основните му търгувани производни – бензин и горива за отопление. Това не е норма на печалба, но е добър индикатор за намеренията на рафинериите. Наред с други показатели, като запасите от суров петрол и степента на натовареност на рафинериите, промените в крек спреда или нормата на печалба, могат да помогнат на инвеститорите да добият представа какъде отива петролният пазар и акциите на някои компании, занимаващи се с рафиниране на петрол в краткосрочен план.

Баланс между предлагане и търсене

Прогнозното потребление на суров петрол от ОПЕК през 2015 г. се запазва на 29.6 mb/ден, което е увеличение от 0.6 mb/ден спрямо предходната година. През 2016 г. търсенето на суров петрол от ОПЕК се очаква на 30,8 mb/ден, около 1.2 mb/ден по-високо, отколкото през настоящата година и са непроменени от предишния доклад.

**ДОКЛАДЪТ МОЖЕТЕ ДА
НАМЕРИТЕ [ТУК](#).**

**Министър Lakkotrypis
очаква решението на
TOTAL, относно**

неговото участие в ИИЗ на Кипър

December 03rd, 2015, naturalgaseurope.com, by Karen Ayat

Кипърският министър на енергетиката, търговията, индустрията и туризма каза в интервю за CNA, че е в очакване на решение от TOTAL, Франция по отношение участието на компанията в "изключителната икономическа зона" (ИИЗ) на Кипър. Разрешителното на компанията за проучване в Block 11 изтича през февруари 2016, но се предполагаше, че френският гигант се интересува от подновяване на този договор. В началото на 2015 г. обаче, TOTAL обяви, че се оттегля от водите на Кипър, заради липса на установени „сондажни перспективи“. Възможна промяна в ситуацията може да се получи заради откритието на италианската ENI на гигантското поле Zohr в египетски води, в непосредствена близост до морската зона на Кипър. Полето се очаква да има запаси на природен газ до 30 Tcf (трилион кубически фута). Значението на откритието е голямо. Не само Египет преживява тежки енергийни проблеми, но и страните от по-широкия регион на Средиземно море изпитват същото, и това откритие може да има ролята на тласък за бъдещи проучвания.

ENI вече е участвала с проучвания в изключителната икономическа зона на Кипър. Компанията притежава разрешители за сондиране в блокове 2, 3 и 9. Два сондажа в блок 9 до момента са неуспешни, но италианската компания казва, че е решена да преследва своите проучвателни задачи и дейности край бреговете на острова.

Въпреки проблемите в офшорните зони на Кипър и единственото откритие в находището Aphrodite в Блок 12, където се очаква да има запаси от природен газ 4.54 Tcf, изглежда, че интересът към потенциала за въглеводороди на острова е подновен. На 23 ноември 2015 г. Noble Energy обяви, че продава на BG Group, Великобритания 35% от акциите на Block 12 от Кипърската ИИЗ с права върху находището Aphrodite за общо \$ 165 милиона (USD). Сделката се очаква да приключи преди края на годината.

Влизането на BG Group в блок 12 е положително развитие, те могат ускорено да добиват от находището Aphrodite. BG Group оперира с втечен природен газ от находището Idku в близост до Александрия в Египет, което означава, че участието на компанията в полето Aphrodite може да осигури на клиентите му кипърски газ. Египет отчаяно се нуждае от природен газ за доставка на вътрешния пазар, в резултат на нарастващото търсене и спада в добива, въпреки откриването на гигантското находище Zohr, което, както е известно, не се очаква да достигне етап на добив преди 2020 г.

Израел също наблюдава египетските пазари. Близостта на Египет, като непосредствен съсед на Израел и Кипър го прави идеален клиент за кипърски и израелски газ. Газ може да достигне египетските клиентите чрез подводен газопровод. Природният газ от Idku и Damietta също може да продължи своя път към доходоносните азиатски пазари във втечнена форма чрез плаващи съоръжения за LNG. Потенциалното сътрудничество между Кипър и Израел е на масата, тъй като двете страни са проучвали възможностите за съвместно използване на природното си богатство. В крайна сметка, значението на

ролята на Кипър в региона ще зависи от размера на неговите открития. Участието на ENI, BG Group и потенциално на TOTAL, както и очакваната засилена активност в кипърските води, със сигурност скоро ще определи значението на Кипър и ролята му в Източното Средиземноморие.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#).

МАЕ: Иракският петрол изпреварва Саудитска Арабия в Европа, ОПЕК води гневни битки

November 15, 2015, Reuters, by Dmitry Zhdannikov, bakken.com/news

ЛОНДОН – Битката между Русия и производителите на петрол от ОПЕК за пазарен дял в Европа се засилва, като Ирак изпревари Саудитска Арабия - втория по големина продавач. За суровия петрол на Иран, след отпадането на санкциите, вече са се наредили купувачи.

Международната агенция по енергетика /International Energy Agency/, цитира пазарни източници, които казват, че Техеран ще бъде в състояние да продаде най-малко допълнителни 400,000 барела на ден (bpd) на купувачи в Азия и Европа, когато санкциите се премахнат. Клиентите ще включват рафинериите в Италия, Гърция и Испания, които предпочитат да използват

иранския суров петрол като своя базова суровина.

МАЕ отбеляза: „Поради тази причина, производителите са склонни да повишават още повече цените“.

Русия спечели пазарен дял от ОПЕК в много азиатски пазари, благодарение на нефтопровода до Тихия океан и Китай.

Промяната отваря възможности за конкурентите на европейските пазари, традиционно доминирани от Русия, а Саудитска Арабия тази година продава суров петрол към полски и шведски рафинерии.

"Докато заглавията фокусират върху сблъсъците на Русия и Саудитска Арабия за позиция на континента, Ирак е, който с марш отнема от своите регионални конкуренти", каза МАЕ.

Европа внася над 9 милиона барела суров петрол извън региона, а киселите класове петрол възлизат на повече от 6 милиона барела.

Въпреки че руският сорт „Уралс“ продължава да доминира с около 55 процента, Ирак е достигнал значителен пазарен дял спрямо 2012, след като му бяха наложени санкции, заяви МАЕ.

Преди на Техеран да беше забранено през 2012 г. да продава петрол за Европа, той доставяше около 1 милион барела на ден кисел суров петрол с високо съдържание на сяра.

Според МАЕ, от средата на 2014 г. общият износ на Ирак се е увеличил с около 40 на сто

до над 3 милиона барела на ден и през юли и август е доставил за Европа 1,0 милиона барела на ден, което е увеличило пазарния дял на Ирак до 17 на сто - което му позволява да изпревари Саудитска Арабия.

В резултат на битките за пазарен дял, пренасищането/свърхпредлагането на петрол в Европа се утежни още повече.

„Пазарите за кисел суров петрол се появиха специално през снабдяване с отстъпки спрямо разширяващите се сладки класове петрол. Европа е залята от конкуриращ се кисело суров петрол - от кисело суровите сортове от страните на бившия Съветски съюз и от Близкия Изток, а САЩ останаха притиснати от поддръжката на рафинериите“, каза МАЕ.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ ТУК.

„Турски поток“ е на дневен ред да падне жертва на конфронтацията Путин-Ердоган

December 03rd, 2015 naturalgaseurope.com, by John Roberts, Chief Analyst, Natural Gas Europe

Амбициозният проект на Русия за газопровода Турски поток през Черно море изглежда ще се превърне в следващата жертва на войната на думи между руския

президент Владимир Путин и турския президент Реджеп Тайип Ердоган.

И това вероятно ще струва на „Газпром“ милиарди долари или евро, като в същото време ситуацията ще накара Турция да погледне към нови доставчици, а именно към Северен Ирак.

В доклад на агенция Reuters от Москва от началото на декември, са цитирани източници от „Газпром“, които казват, че Русия може да замрази работата по Turkish Stream в продължение на няколко години, като част от отмъщението срещу Анкара заради сваления руски самолет.

На практика всяко изявление, че проектът е бил отложен - или дори направо отменен - ще направи малко, спрямо заключенията, че Русия вече е с друг приоритет при разработването на нови газови връзки с Европа – планирания газопровод Северен поток 2.

Но това, което всяко значително забавяне или направо отмяна би означавало, е отписването към настоящия момент на значителните разходи за развитието както на Turkish Stream, така и за неговия злополучен предшественик, Южен поток.

„Газпром“ вече е вложил €1,8 млрд. за реалното купуване на тръбите за първа и втора "линия" на тръбопровода, които се полагат по дъното на Черно море. Тръбите, доставени от Germany's Europipe и Russia's United Metallurgical Company (ОМК) в рамките на първия договор за тръби, подписан през януари 2014 г., вече до голяма степен са складирани по кейовете на

българското пристанище Варна. Съдбата на поръчката за тръби по втория договор от март 2014 г., не е известна.

На второ място, „Газпром“ ще трябва да преглътне факта, че е изплатил около €400 милиона да запази 7000 положени тръби от кораб на Saipem /Saipem SpA, италианска нефтена и газова компания. Тя е дъщерна компания на италианската енергийна компания Eni, която притежава около 43% от акциите на Saipem/ и за подобен кораб от същия клас и оборудване, който да е в режим на готовност в продължение на седем месеца - от декември 2014 г. до юли 2015, преди да реши, че няма да предприеме тръбополагане тази година.

Но най-голямата стойност на разходите на „Газпром“ са в рамките на самата Русия. От 2010 г. руският газов гигант развива един амбициозен проект, чрез който да може да пренесе 63 милиарда кубически метра (bcm) газ от Централна Русия до терминал на пристанище Анапа на Черно море. Плановете са, да се скачат две точки от Южен поток и Турски поток. Този проект, който се нарича "Южен коридор", включва полагане на 2,506 км нов газопровод и оборудването му с 10 компресорни станции, за да се премести газовия поток в южна посока. До юли 2015 г. развитието на работата по Южен коридор ясно показва проблеми, работата по 880,6-километров маршрут западно от Воронеж е завършена, но работата по 1,625.6 километров маршрут източно от Нижни Новгород е завършена със закъснение. През декември 2013 г. „Газпром“ оцени стойността на проекта Южен коридор на 738.5 милиарда рубли, а след това на стойност \$ 22.5 милиарда, но сега, стойността

е около \$ 10.5 милиарда в резултат на падането на руската валута. Колко са били действително изразходвани и колко ще струва едно от двете - или да подредят и разчистят дейностите, които трябва да бъдат завършени, или че трябва да бъдат изоставени, резултатът от всяко забавяне за Turkish Stream не е ясен. Но това вероятно ще стигне до милиарди долари или евро.

Основната цел на този проект, който трябва да завърши през 2017 г., е да достави газ до Анапа, така че, след това да може да се изнася в Европа, първоначално чрез проекта Южен поток, впоследствие чрез Turkish Stream.

Така че, ако проектът Turkish Stream бива изоставен, след това няма особен смисъл да се продължава с първоначалния проект Южен коридор. Ще има някакви печалби за градове и общности в Южна Русия, които ще се възползват от по-добър достъп до природен газ, но не до степен, че те ще трябва да бъдат обслужвани от нов бранд с капацитет 63 милиарда куб.м/годишно.

За Турция въпросът не е толкова финансов, колкото практически. Ако Русия вече не е в състояние да осигури допълнителни количества газ за посрещане на очакваните нужди на все по-голямата турска икономика, то ще трябва да се търсят доставки от друго място. Следователно, по-големият акцент е възможно най-бързо получаване на газ от Северен Ирак.

През ноември 2013 г. правителството на Турция подписа Общотърговско споразумение с Кюрдското регионално правителство от Северен Ирак за износ на газ. Първоначалните обеми в

споразумението определят през 2017 г. доставка на 4 милиарда куб.м/ годишно газ, с годишни два милиарда куб.м/год. Стъпки на ръст, предвидени докато не се достигне ниво от 10 милиарда кубически метра/годишно през 2020 г.

На 20 ноември, представител на Кюрдското регионално правителство и представител на Genel Enerji, англо-турската компания развиваща находищата Miran и Bina Bawî, двете основни полета, които ще предоставят газ по споразумението, на конференция на Atlantic Council в Истанбул казаха, че те сега считат 10 куб.м/годишно да бъде само първоначалното ниво, и че износът може да достигне 20 милиарда куб.м газ/ годишно най-рано в началото на 2020 г.

Въпреки това, те признават, че началото на износа на газ за Турция от Кюрдистан е все още на три или четири години разстояние.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ ТУК.

Какво можем да очакваме от иранския петролен договор? Експертите преценяват

November 27th, 2015, naturalgaseurope.com

Иран се готви да представи своето ново предложение за договор за нефт и газ. Natural Gas Europe имаше удоволствието да интервюира двама висши анализатори от Wood Mackenzie за

техните гледни точки, относно Iran Petroleum Contract (IPC) договора за разработка и добив в ирански петролни находища.

Експертите от Wood Mackenzie пуснаха кратък доклад от 26 ноември, с анализ на аспектите на IPC.

Анализаторите Homayoun Falakshahi и Ann-Louise Hittle отговориха на някои от въпросите, които имат за цел да помогнат допълнително за изясняване на новия проект на договора на Иран.

Дали предложението за нов петролен договор носи оригинална идея или това е реплика на иракския модел?

Falakshahi: Въпреки че някои от характеристиките на Iranian Petroleum Contract се очаква да бъдат подобни на предишната система за обратно изкупуване или на иракския модел, проектът също така идва с няколко интересни новости, като по-голяма гъвкавост и интерактивност. Но таксата за плаващо заплащане според цената на петрола, изглежда ще бъде основно само една.

Вие сте отбелязали, че инвестициите на чуждестранни фирми в Иран са в сектора upstream нефтени и газови проекти, които ще бъдат икономически обосновани, ако такива находища държат високи резерви. Бихте ли изяснили това?

Falakshahi: За международните инвеститори търговската жизнеспособност на бъдещите ирански проекти най-вероятно ще зависи от това, колко бързо фирмите ще възстановят разходите си, и колко привлекателна ще бъде таксата за плаващо заплащане. Въпреки това, ако тази такса за барел е твърде ниска, фирмите вероятно ще се нуждаят от висок добив, за да се получи достатъчно атрактивно цялостно заплащане.

Новият проект договора не е гарантиран от правителството или централната банка. Това слаба точка ли е, или стандарт по отношение на подобни договори?

Falakshahi: Ясно е, че плащанията са се превърнали в проблем в Ирак и на други места като Еквадор, например. При изкупуване на акции, бе забранено плащане от финансови ресурси, различни от приходите по проекта. В IPC фирмите ще могат да си покрият разходите от таван от 50% от приходите от находището. Ето защо, ако приходите не са достатъчно високи, това може да повлияе икономически на проекта. Но механизмът вероятно ще бъдат различен за газовите находища. Иран не изнася най-много газ. Иранската национална петролна компания ще бъде в състояние да използва приходите от други области. В резултат, газовите находища могат да бъдат по-привлекателни за компаниите, които са загрижени за възстановяване на разходите за тях.

Иранският министър за петрола каза, че новият договор има за цел през следващата година да привлече \$ 30 милиарда в чуждестранни инвестиции. Какво мислите за това?

Falakshahi: Ние вярваме, че това е много оптимистичен възглед. Иран трябва да се конкурира в световен план с други възможности за инвестиции за ограничените фирмени капиталови бюджети. Политическите опасения са относно евентуално бързо възстановяване от санкциите, както и съдбата на Закона за санкции на Иран, който изтича на 31 декември 2016 г., който също може да забави преговорите. Дори ако IPC е достатъчно примамлив, мисля, че много фирми ще бъдат внимателни при сключването на сделки.

Според Международната агенция по енергетика, цената на петрола ще се колебае около \$ 80 до 2020 г. Така че, логично е да се очаква, чуждестранните компании бързо да влязат на иранския пазар, или те все още трябва да чакат?

Falakshahi: Чувствителността на проектите към цената на петрола до голяма степен ще зависи от това, как е определен механизмът за таксата за плаващо възнаграждение.

Дори ако сделките са подписани по-рано, ще отнеме време за компаниите, да започнат да правят инвестиции в страната. Ние не очакваме първите чуждестранни инвестиции преди първата половина на 2017г. Същественото влияние върху добива няма да се вижда преди 2020 г.

Съгласни ли сте с идеята, че Иран може да стане хит, ако стимулира добива, докато търсенето в световен мащаб и цените са ниски? Дали е по-добре за Иран, да се съсредоточи върху проекти в сектора downstream и мисли за повишаване на своето вътрешно потребление?

Hittle: Иран ще се бори за своя пазарен дял срещу своите основни конкуренти: Саудитска Арабия и Ирак. Ако световният икономически растеж може да се поддържа по текущи цени, търсенето на петрол в света през 2016 г. се очаква да се увеличи до 1,2 милиона барела/ден. В комбинация на спад в страните извън ОПЕК с всяка изминала година, като изход в нашия анализ за 2016 г. очакваме, да има известно място за Иран, ако увеличи добива си през 2016 г. Въпреки това, ако темпът на нарастване на иранската продукция е по-бърз, отколкото ние очакваме, има риск Иран да предизвика силен натиск върху петролните пазари, с възможни нови нива на въздействие.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ ТУК.

Доклад: Турция е съгласна на сделка за внос на LNG от Катар

LNG World News, December 2, 2015

Съобщава се, че турската Botas /Botas Petroleum Corporation Pipeline (BOTAS) е държавна търговска компания за суров нефт и природен газ, за тръбопроводи в Турция. Фирмата е създадена през 1974 г. като дъщерно дружество на Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO). От 1995 г. BOTAS е изцяло държавно дружество/ е подписала меморандум за разбирателство на дългосрочна основа във връзка с внос на втечен природен газ от Катар.

Сделката е била договорена по време на срещата на президента на Турция Ресер Таууip Erdogan с Емира на Катар Sheikh Tamim bin Hamad Al Sani.

Според съобщението, меморандумът за разбирателство е първата стъпка в постигането на окончателно споразумение, който е предаден на представители на Botas и на Qatar Petroleum.

Все още не се разкриват обемите за доставка, но тъй като Турция се стреми да осигури доставките на газ за предстоящата зима, Катар може да достави повече газ - над 0,81 милиона тона, от това, които изнася в Турция през 2014 година.

Турция внася повечето от своя газ от Русия, но след неотдавнашния конфликт заради сваления руски самолет от Турските ВВС, се очаква, че тази тенденция може да се промени, въпреки че няма съобщения за намалени газови потоци от Русия.

Въпреки това, според CNN Turk, министър-председателят на Турция, , Ahmet Davutoglu скоро ще посети Азербайджан, тъй като страната се стреми да диверсифицира източниците на доставките на газ и намаляване на зависимостта от руския газ.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ ТУК.

Отключена врата към добива на газ? Специален поглед към един разделен щат в Австралия

gastoday.com.au, Featured in Summer 2015

Victoria, Австралия е разделен щат. Разделен от това, което може да бъде описано само като спекулации с риска от развитието на добива на газ на сушата.

Предишното либерално управление на щата, под ръководството на Ted Baillieu, прие през 2012 г. мораториум върху всички неконвенционални проучвания и добив на газ от сушата, на фона на нарастващото обществено възмущение от газовата индустрия.

Забраната беше удължена през 2013 г., за да обхване всички газови дейности на сушата.

От това време и до днес няма одобрени проекти за развитие на въглищен газ, въпреки многобройните опити за проучване. В действителност, Victoria има най-малкото количество очаквани запаси от въглищен газ, от който и да е щат в Австралия.

Междувременно, политизирането на добива на газ от сушата и на предполагаемите рискове, свързани с неговото развитие, са достигнали връхната си точка като съвместно парламентарно разследване, председателствано от члена на Либералната партия Дейвид Дейвис, изследва жизнеспособността на газовата индустрия в щата.

През последните месеци на разследването, той е чувал многократни призови от обществени групи, Викторианската Фермерска федерация и дори от опозиционната Либерална партия, мораториумът да бъде удължен до 2020 г.

От друга страна, най-големите потребители на енергия в Австралия предупреждават за предстояща газова криза като ограничените запаси от стоката природен газ продължават да натискат цените на едро и сключените дългосрочни договори за използване на газ не са действащи.

Най-новите данни от Австралийския Енергиен регулатор показват, че цената на едро на газ в Victoria се е увеличила с 28 на сто през последните 12 месеца, и повече от 100 на сто, спрямо септември 2010 г.

Министърът на енергетиката и ресурсите Lily D'Ambrosio настоява правителството да обмисля решенията от всички ъгли и да поддържа сетивата си отворени по темата за развитието на неконвенционален газ от сушата.

За „Gas Today“ тя казва: При изследванията се разчита на науката, представена от независими експерти, отчитат се интересите на земеделските производители, местните съвети и общности, индустрията и екологични групи".

"Правителството ще разгледа препоръките от доклада през декември и няма да се вземат бързи, първосигнални решения, защото ще има избори в западна Victoria."

Каквато и да е решението - подкрепа за или отказ на газовото развитие на сушата - можете да бъдете сигурни, че Victoria ще остане на „полесражението“ за газовата промишленост за години напред.

GIPPSLAND

Gippsland е икономически най-силният регион между селските райони в Австралия, който заема голяма част от югоизточната част на Victoria. С площ от 41,556 квадратни километра (16 045 кв мили), Gippsland се намира на изток от източните предградия на Greater Мелбърн, на север от протока Bass, на запад от Тасманово море, на юг от Black-Allan Line. Регионът е известен най-вече с минното си дело, производство на електроенергия, също и със земеделие, както и с неговите туристически обекти.

Неговият пейзаж е една нагледна характеристика на промишлената и селскостопанската историята на Victoria и придърпва спора, в рамките на модерния енергиен диалог, към своите възлищни мини и централи.

Докато проучването за конвенционален газ е в региона в продължение на повече от век, газовата индустрия не присъстваше значително до 1960, когато Esso и ВНР Billiton регистрираха в Longford газово съоръжение, което продължава да обработва ресурса от офшорната платформа Barracooa.

Два часа по-надолу по пътя, съоръжението Origin BassGas и съоръжение в Lang Lang обработват газ от офшорните находища в

полето Yolla. Изградената мрежа от тръбопроводи пренася газ от Victoria до Мелбърн и през морето до Куинсланд.

Операторите от Gippsland на първа линия

Мораториумът върху неконвенционалния газ вече носи загуби в региона Gippsland.

През юни 2012 г., ExxonMobil и Ignite Energy Resources обявиха съвместно предприятие за проучване за неконвенционален въглищен газ в Gippsland с внимание и към 7 сондажа в региона за срок от 12 месеца.

Само няколко седмици след обявяването на съвместното предприятие, обаче, държавното управление въведе забраната за всички неконвенционални проучвания и добивни дейности. ExxonMobil и Ignite Energy скоро след това прекратиха съвместното споразумение

По същия начин, още няколко фирми бяха принудени да прекратят своите операции на полета от сушата /за находищата Lakes Oil, Otway и Cooper, или в находището Seaspray Depression – където се реализират фракинг технологии и между 2004 и 2009 г. 11 пъти са правени стимулации на сондажи/.

Перспективите пред операторите

IsLakes Oil е изтощен от вложените повече от 80 милиона Австралийски \$ за проучване потенциала на разположени на сушата газови ресурси в Gippsland и в Otway.

Заради мораториума, дейността на компаниите в Gippsland са в застой. Находището в Wombat, въпреки разрешителните, е неактивно и тъне в тишина. "Трябва да имате предвид, че само в региона Gippsland, през последните 50 години са направени хиляди сондажи от други проучвателни фирми", каза Rob

Annells, главен управляващ на Lakes Oil пред Gas Today. "И вие можете да бъдете сигурни, че те не са завършени при същите изисквания за безопасност, като нашите сондажи, защото те не са предмет на тогавашните регламенти". Г-н Annells е разбираемо уморен от последните три години на правителствена намеса и казва, че неговата компания е поела основната тежест на споровете на общността от 2012 г. срещу неконвенционалния газ от сушата. Следи на протеста на опозиционното лоби за „заклучване на вратата“, са на почти на всяка ограда около находища с разрешителни.

Въпреки това, жителите на района, не са толкова склонни да говорят откровенно за проблема пред Gas Today. "Това е така, защото повечето хора не разбират, или не знаят, какво искаме да направим. Те не знаят, че науката стои зад добива на сушата. И за да бъде напълно честен, ако аз бях земеделски стопанин в една от тези области и някой ми казва, че нивото на подпочвените води ще бъде разрушено и водите замърсени, или децата ми ще се родят с две глави, щях също да съм разстроен", каза г-н Annells. "Но за това, какво представлява конвенционалния газ, какво представляват фракинг технологиите за добив на газ, какво представлява отделно от това въглищния метан - обществото, политиците и обществеността, всички трябва да разберат разликите между всички тези видове енергия".

Той призна, че е видял едно забележително подобрение в основните познания от страна на членовете на парламентарната комисия за добива на газ от сушата. "За съжаление по-широката публика не е имала предимството

на индустрията, добивниците, доставчиците и всички хора, които са представени на комисията, за да се защитят. Това, което е необходимо, са обществени консултации".

„Болките“ на Gippslander: перспективни съветници

Газовата опозиция в Gippsland е широкообхватна, предпазлива към големия бизнес и силно защитава естествения си пейзаж/природата си. Толкова много, че в действителност "чистият и зелен образ" на Gippsland е залегнал в политиката на местната власт. Това, впоследствие е помогнало на кампанията на Bass Coast Shire да спре неконвенционалния газ.

Но не всеки в региона Gippsland споделя същото категорично отхвърляне на газовата промишленост на сушата.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#).

Дипломация на освобождението

26.11.2015, Владимир Фролов, [vedomosti.ru](#)

Експертът по международни отношения Владимир Фролов говори за това, как Кремъл пренебрегва ценностите и икономическите ограничения в своята външна политика.

От 2014 г. Русия има нова външна политика. 25 години след разпадането на СССР външната политика и много от постиженията

са захвърлени. Стратегическата политика на тясно партньорство със Запада и интеграцията в западните институции се отбелязват като ненужни и опасни. Тази политика създаде предимство за западно влияние - политическо, правно и ценностно върху вътрешните процеси в страната и настроението на руските граждани. Целта на интеграция със Запада зададе и политическата рамка, и правните ограничения за руската външна политика, потискане на свободата на действие. Психологически неудобно за руския елит е била необходимостта, да се поддържа илюзията за общи ценности със Запада в името на интеграцията, на перспективата, която през годините се отдалечи.

Да се приключи с „това лицемерие“ пречеше плашещата неизвестност от това, какво очаква Русия отвъд парадигмата на партньорството и особено в конфронтация със Запада. Анексията на Крим е такъв скок в неизвестното. Скоро обаче стана ясно, че там има не само живот, но също така и нови, и интересни гледни точки. Известен бонус е възможността да не се преструваш и да живееш в хармония със себе си. Това беше в известен смисъл „освобождение“.

Новият курс на Русия е – максимално независима политика, свободна от всякакви влияния и ограничения, които блокират външните влияния върху вътрешните процеси в Руската федерация, абсолютен вътрешен суверенитет и правото на властите да правят това, което им е необходимо вътре в страната си.

Свободата означава, че може да не се придържаш към международното право, което както се твърди, е прието без участието

на Русия след поражението в Студената война (което, меко казано, не съвсем така), както и да съдържа претенциите на Руската федерация за водеща роля в света. Правилата могат да бъдат относително безболезнено нарушавани, защото няма да бъде по-лошо, и така сме под санкции.

Там, където по-рано външната политика на Русия защитаваше основните принципи на международното право и основите на световния ред, както вътрешната стойност - зачитане на суверенитета, териториалната цялост, признати граници, неупотреба на сила, ненамеса във вътрешните работи – днес тя вижда в тях инструменти за изборително прилагане. Правилата се нарушават от всички, говорят за тяхната „святост“ - лицемерие, Русия трябва да има право на същото нарушаване на правилата, като Съединените щати. В действителност, както отбелязва българският политолог Иван Кръстев, Русия днес провежда „обратен инженеринг“ на външната политика на Запада, копирайки много западни подходи, които преди Москва категорично осъждаше.

Стратегическата цел на „освобождаване на дипломатията“ - геополитически паритет със САЩ, е разбрана от Русия като „право на втори ключ“ за повечето световни и регионални въпроси, задължително обсъждане с Русия на US-военни действия, а дори и право на вето върху тях в регионите с жизнено важни руски интереси. Перфектното устройството - връщане към системата на двустранни консултации по ключови международни проблеми между СССР - САЩ от края на 1970 г. до средата на 1980 г., в отсъствието на каквато и взаимозависимост.

Днес в Сирия се утвърждава новата световна роля на Русия като балансатор и вид „добрия световен полицаи“, възпиращ САЩ от използването на сила срещу суверенни държави, за да променят политическия режим. Това, според Москва, винаги води до дестабилизация, хаос и анархия, подкопава държавността и създава недържавни субекти - терористи. Освен това, Русия гледа на себе си именно в лагера на "полицаята", а не сред „лошите момчета“. Просто Русия има други, по-ефективни, както тя смята, методи.

Бившата руска външна политика е предвидима, тя е разбрана като сам по себе си ценен инструмент, спечелил доверието на партньорите. Днес, непредсказуемостта – това е новата сила на руската политика. Когато никой не знае, какво да очаква от вас, към вас се отнасят с внимание и дори страхопочитание.

Умишлено дезинформиране на партньорите – е доста ефективен инструмент на дипломатията, позволяващ да се постигне максимален ефект на стратегическите изненади. Липсата на ясно разбиране от страна на партньорите на целите и средствата на Руската федерация, ги насърчава да правят отстъпки.

Пропагандата се превръща от средство, съпровождащо и подпомагащо политиката по отношение на реалното ѝ съдържание, в инструмент на формиране на печеливш разказ, чрез който по-удобно да постигнеш целите си. Реалността е умишлено опростена и изкривена до неузнаваемост, за да се стеснят възможностите на „нашите партньори“ и да се разширят собствените: снабдяването и подпомагането на Асад във

войната срещу сирийската опозиция и определянето ѝ като "борба срещу тероризма на Ислямска държава" (Ислямска държава - забранена организация в Русия).

Най-голямото нововъведение - признаването на полезността на военната сила. Според експерта от Института Кенън във Вашингтон */Kennan Institute of the Woodrow Wilson International Center for Scholars е основан през 1974 г. с цел да се провеждат изследвания за Съветския съюз (sovietology), и впоследствие на постсъветска Русия и другите бивши съветски републики, сега държави. В допълнение към основния си офис във Вашингтон, окръг Колумбия, Kennan Institute има центрове в Москва и Киев, Украйна. Институтът носи името на Джордж Кенън, американски изследовател на Русия. Институтът предлага изследователски стипендии в областта на хуманитарните и социални науки към академични учени и специалисти от страна на правителството, медиите и частния сектор. Институтът също администрира активна програма за публични лекции с участието на учени и общественици за разпространяване на резултатите от неговата дейност и научни изследвания чрез различни публикации/, Michael Coffman, Москва приема използването на военна сила в премерени размери и мащаби в определени региони (в бившия СССР, Близкия изток, Афганистан) за ефективен инструмент за бързо постигане на политически цели. Западът се разочарова от военната сила (Ирак, Либия, Афганистан), Русия повярва в нея (след Грузия, Крим, Донбас и сега Сирия). В Руската федерация има приложими инструменти извън военната сила чрез модернизация на армията. В*

същото време инструментите за въздействие с меката сила – икономическата помощ, търговията, инвестициите, културата – атрофират се, казва Кофман.

Свободата и военната сила като инструмент на външната политика означават край на контрола на въоръженията. Това е чужда програма, която ни се налага, за да ни отслаби, а разпадането на Съветския съюз започна с Договора за ликвидиране на ракетите със среден обсег през 1987 г. Вече не трябва да се допуска за ограничаване на нашата свобода да се използват инструментите на военната сила. Днес НАТО иска да промени Виенския документ за намаляване на прага на уведомяване за внезапни военни учения? Безинтересно - ние оценяваме своята непредсказуемост, включително военната. Няма нови намаления на стратегическите оръжия и съкращения, нов режим и контрол в Договора за стандартните въоръжени сили в Европа (ДОВСЕ).

При това, „външнополитическата свобода“ води към намаляване натиска на Евразийския съюз. Историята с продуктите от контрасанкциите научи Москва, че всяка интеграция, даже с евразийска специфика, ограничава руската свобода на действие, поставя ефективността на нейната политика в зависимост от интересите на „Младшите партньори“. Вкусилите свободата вече не могат да се примирят с това, че тя ограничава Лукашенко. Днес се търси нова рамка на руско лидерство в бившия Съветски съюз, особено в областта на сигурността, където господството на Русия е абсолютно.

Новата външна политика търси формула на отношенията с Европа чрез откъсване от САЩ. За сега на това се гледа като на „разведряване и търговия“ с пълна ненамеса във вътрешните работи на Руската федерация и вътрешната политика на страните от ОНД („Хелзинки-2“ и големите надежди на Германия за председателство на ОССЕ през 2016 г.). Целта е: да се засили независимостта на Европа, като същевременно се ограничи влиянието на САЩ и всичките европейски решения на въпросите са във формат „концерт на великите европейски сили“ - Русия, Германия, Франция и Италия. Ще има нови проекти по евробезопасност по примера на Европейската инициатива за сигурност на Медведев от 2008 г., насочени към подкопаване на военните гаранции на НАТО. Дори и „обръщането на Изток“ все още изглежда по-скоро като инструмент за влияние върху отношенията с ЕС, а не като отделен приоритет.

За първи път в историята, външната политика на постсъветска Русия е разделена от икономически интереси и възможности. Те са избутани на заден план, а някои външнополитически успехи вредят на икономиката. Ясно е, че така не може да продължава безкрайно и ще се направи повторно пренастройване към икономическите интереси.

Тогава ще стане ясна реалната цена на „дипломация на освобождението“.

**СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА
НАМЕРИТЕ [ТУК](#).**

Уточнение

Авторите на настоящия информационен бюлетин финансират това начинание, водени от своята гражданска позиция за необходимостта от пълноценна и балансирана информираност на обществото по въпросите на проучването и добива на нефт и газ. Проявилите интерес да подпомогнат проучванията и информационната дейност на Центъра за изследвания на Балканския и черноморския регион могат да се обръщат за повече информация и конкретни проекти към координатора на програмата на следния адрес cbbsinfocenter@gmail.com

Unsolicited mail: Ако не желаете да

получавате този инфолетър, моля да се отпишете от адресния списък като изпратите обратно съобщение на cbbsinfocenter@gmail.com

Правата по превода на всички статии принадлежат на издателите на настоящия информационен бюлетин.

Контакти за повече информация:

Алекс Алексиев

alexralex@aol.com

Васко Начев

vasko@infonetbg.com

Илиян Василев

idvassilev@innoenergy.biz

Мартин Владимиров

mvladimirov@ceemarketwatch.com

Руслан Стефанов

ruslan.stefanov@online.bg

Христо Казанджиев

h.kazandjiev@yahoo.com